

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
sídlem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti

žalovanému: Česká obchodní inspekce
sídlem Štěpánská 567/15, 120 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí České obchodní inspekce ze dne 24. 4. 2020, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce,

inspektorátu Ústeckého a Libereckého (dále jen „správní orgán“ nebo také „inspektorát ČOI“) ze dne 11. 11. 2019, č. j. X. Žalobci byla tímto rozhodnutím uložena pokuta ve výši 50 000 Kč a paušální náhrada nákladů 1 000 Kč za spáchání celkem pěti přestupků dle § 24 odst. 1 písm. a), § 24 odst. 7 písm. l), § 24 odst. 7 písm. m) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „ZoOS“) a § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád).

II. Žaloba

2. Žalobce v prvním bodu žaloby tvrdí, že jeho webové stránky X sloužily pouze pro X vztahy a byly určeny jen pro vztahy mezi podnikateli. Žalobce na nich nenabízel zboží pro spotřebitele, na což případné zákazníky mělo upozorňovat dialogové okno. Osoby, které vstupovaly na webové stránky, měly projevit souhlas s tím, že jsou podnikateli nebo veřejným zadavatelem a že v opačném případě nemohou nic závazně objednat. Žalobce se tedy nedomnívá, že by mohl porušit ZoOS, výroky č. 1, č. 2 a č. 3 rozhodnutí jsou nezákonné, protože těchto přestupků se lze dopustit pouze vůči spotřebiteli. Žalobce však učinil vše, co po něm lze rozumně požadovat, aby předešel tomu, že spotřebitelé se vůbec dostanou na jeho webovou stránku.
3. Tyto skutečnosti žalobce namítal již v prvním stupni řízení, ale správní orgán se k této námitce nevyjádřil. V tom žalobce shledává nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, protože správní orgán je povinen vypořádat se v odůvodnění se všemi námitkami účastníků řízení dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Ke stejnému pochybení došlo také v odvolacím řízení. Žalovaný žádným způsobem na námitku uskutečňování pouze X businessu nereagoval. Žalovaný ani nečiní sporným, že by návštěvníci byli dialogovým oknem informováni, když toto tvrzení sice v napadeném rozhodnutí zmiňuje, ale žádným způsobem jej nezpochybňuje.
4. Ve vztahu k přestupku kvalifikovanému podle § 24 odst. 1 písm. a) ZoOS, kterého se měl dopustit tím, že na webové stránce uvedl nepravdivou a věcně nesprávnou informaci o možnosti spalování vyjetého oleje v nabízeném výrobku, žalobce namítá, že správní orgány vychází z nesprávného právního názoru, že vyjetý motorový olej nelze v inzerovaném hořáku spalovat. Se správními orgány lze souhlasit, že odpad podle § 16 odst. 6 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, *„může být tepelně zpracován jen ve stacionárním zdroji, ve kterém je tepelné zpracování odpadu povoleno podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. d).“* Správní orgány však pomíjí, že před uvedenou citací předchází věta: *„s výjimkou odpadu uvedeného v prováděcím právním předpisu“*. V § 16 odst. 6 citovaného zákona je tedy z obecného pravidla (spalování odpadu jen na povolení) zakotvena výjimka pro ty druhy odpadu, jež jsou uvedeny v prováděcím právním předpisu, kterým je vyhláška č. 93/2016 Sb., o Katalogu odpadů, ve které jsou *„Odpadní motorové, převodové a mazací oleje“* uvedeny pod bodem č. 13 02 přílohy. Žalobce tedy namítá, že vyjetý motorový olej lze v hořáku spalovat bez povolení, neboť se uplatní výjimka dle § 16 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší, podle které se povolení pro spalování odpadu nevyžaduje, jestliže dochází ke spalování odpadu uvedeného v Katalogu odpadů, kde je uveden mj. i vyjetý motorový olej.
5. Žalobce se v této souvislosti dovolává zásady *nullum crimen sine lege certa*, podle které musí mít jednotlivec reálnou možnost zjistit, jaké jednání je trestné a jaké nikoli. Při výkladu norem sankčního charakteru je také nutné dbát na dodržení zásady *in dubio pro libertate*, podle které *„přichází-li v úvahu dvojitý způsob výkladu právní normy, je na místě uplatnit zásadu in dubio mitius“* dle rozsudku NSS ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. 1 As 6/2010.
6. I kdyby žalobce připustil, že hořák nelze legálně využívat na území ČR ke spalování

vyjetého motorového oleje, je takový přestupek nesprávně právně kvalifikován. Správní orgán v uvedení údajně nepravdivé informace, že hořák je technicky způsobilý spalovat vyjetý motorový olej, spatřuje porušení § 5 odst. 1 ZoOS, tedy uvedení nepravdivé informace. Žalobce se ale domnívá, že hořák je výrobně určen mj. k tomu, aby spaloval vyjetý motorový olej, což bylo v odvolacím řízení doloženo a žalovaný tento důkaz nijak nezpochybnil.

7. Žalobce se proto domnívá, že žalovaný pochybil při právní kvalifikaci uvedeného přestupku, neboť informace o tom, že hořák dokáže spalovat vyjetý olej, je technicky vzato pravdivá, v úvahu by přicházelo porušení § 5a odst. 1 ZoOS. Podle žalobce prodejce hořáku není povinen informovat spotřebitele o související právní úpravě k používání hořáku.
8. I kdyby soud dovodil, že v inzerátu měla být uvedena informace o tom, že v ČR hořák podle právních předpisů užívat nelze (v jiných zemích však ano), mohlo by se jednat pouze o „klamavé opomenutí“, tedy opomenutí uvedení určité informace. Nedošlo tedy k uvedení nepravdivé informace ve smyslu § 5 odst. 1 ZoOS, ale maximálně ke „klamavému opomenutí“ uvedení podstatné informace dle § 5a odst. 1 citovaného zákona.
9. V bodu týkajícímu se přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) ZoOS, kterého se měl dopustit tím, že na svých stránkách spotřebiteli sdělil nepravdivé údaje o jeho právu odstoupení od smlouvy, žalobce uvádí, že pokud by nabídka směřovala vůči spotřebitelům, jsou informace o úpravě práva odstoupení od smlouvy opravdu nepravdivé, protože z § 1829 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), vyplývá, že *„nebyl-li spotřebitel poučen o právu odstoupit od smlouvy v souladu s ustanovení § 1820 odst. 1 písm. f), může od smlouvy odstoupit do jednoho roku a čtrnácti dnů ode dne počátku běhu lhůty pro odstoupení podle odstavce 1. Jestliže však byl spotřebitel poučen o právu odstoupit od smlouvy v této lhůtě, běží čtrnáctidenní lhůta pro odstoupení ode dne, kdy spotřebitel poučení obdržel.“*
10. Každé uvedení nepravdivé informace není automaticky „klamavou obchodní praktikou“, jejíž užití by naplňovalo skutkovou podstatu přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) ZoOS. Podle § 5 odst. 1 ZoOS se obchodní praktika považuje za klamavou, pokud je nepravdivá, což současně vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Naplnění této druhé podmínky správní orgány neodůvodnily, rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná a současně jsou nezákonná, protože zjištěný skutkový stav byl nesprávně právně kvalifikován.
11. Zákonná úprava výslovně počítá se situací, kdy je spotřebiteli poskytnuto chybné nebo žádné poučení o právu odstoupit od smlouvy, pro tento případ platí, že spotřebitel může odstoupit ve lhůtě do jednoho roku a čtrnácti dnů. Práva spotřebitele tak jsou dostatečně chráněna zákonnou úpravou a nemohlo tedy ani hypoteticky dojít k žádné „ztrátě práva odstoupit od smlouvy“.
12. Ač formálně mohlo dojít k naplnění skutkové podstaty, je závažnost přestupku dle názoru žalobce bagatelní, neboť nedošlo a dojít ani nemohlo k žádnému negativnímu následku. Jestliže žalobce zveřejňoval na webu méně výhodné podmínky odstoupení od smlouvy, než jaké spotřebitelům garantuje o. z., podle zákona by se tak spotřebitelům lhůta prodlužovala o rok. Nebyla tedy naplněna materiální stránka skutkové podstaty.
13. K přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) ZoOS pro porušení § 13 téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že řádně neinformoval spotřebitele o jeho právech z vadného plnění, žalobce poukazuje na to, že lhůta k vyřízení reklamace do 30 dnů dle § 19 odst. 3 ZoOS není kogentní, ale dispozitivní. Ustanovení umožňuje, aby se prodávající se spotřebitelem dohodl na delší lhůtě. Pokud byl spotřebitel řádně informován o tom, že lhůta k vyřízení

reklamace je 60 dnů, lze mít za to, že se spotřebitel s prodávajícím při uzavření smlouvy dohodl na tom, že lhůta k vyřízení reklamace nebude obecných 30 dnů, ale že se prodlužuje na 60 dnů. Informace, že lhůta k vyřízení reklamace 60 dnů, je tedy pravdivá, a nemohlo tak dojít k naplnění skutkové podstaty přestupku.

14. Žalobce dále namítá, že správní orgány měly přikročit ke snížení sankce s ohledem na to, že řízení trvalo značnou dobu a docházelo v něm k nedůvodným průtahům. Argumentaci opírá o usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 2007, sp. zn. 3 Tdo 748/2007, a rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2011, č. j. 11 Kse 21/2009 – 84. Řízení bylo zahájeno příkazem ze dne 26. 11. 2018, rozhodnutí prvního stupně bylo vydáno dne 11. 11. 2019 a napadené rozhodnutí až dne 24. 4. 2020. V řízení tedy docházelo v souhrnu cca po dobu jednoho roku k průtahům, což by mělo být kompenzováno snížením sankce. Dále též odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 554/04, sp. zn. II. ÚS 7/2003 a sp. zn. II. ÚS 445/98.
15. Ač se žalovaný v mnoha případech ztotožnil s odvolacími ohledně toho, jakým způsobem správní orgán odůvodnil výměru sankce, včetně porušení zákazu dvojího přičítání, přesto ponechal sankci v té samé výši, v jaké ji uložil správní orgán. Tím byla porušena zásada zákazu *reformatio in peius*.
16. Žalobce správním orgánům rovněž vytýká, že opakovaně porušovaly zákaz dvojího přičítání, když žalobci kladly k tíži skutečnosti, jež jsou znakem skutkové podstaty, nebo jsou zcela obvyklé, takže nijak případ neodlišují od „běžného“ případu naplnění dané skutkové podstaty. Tento názor žalobce opírá o rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2015, č. j. 46 A 119/2013 – 42.
17. Správní orgán nehodnotily všechna zákonná kritéria pro výměru sankce ve vztahu ke všem projednávaným přestupkům. To způsobuje nezákonnost uložené sankce, protože nezohlednění všech zákonných kritérií ve vztahu ke všem projednávaným přestupkům se posuzuje jako zneužití správní úvahy, dle rozsudků NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 – 28, a ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 – 23.
18. Podle žalobce správní orgány při výměře sankce vyšly z nesprávné presumpce, a totiž že spotřebitelé byli poškozeni tím, když na webu www.jsenergo.cz nebyly uvedeny správné informace o právu odstoupit od smlouvy. Podle § 1829 odst. 2 o. z. mají spotřebitelé právo odstoupit od smlouvy o jeden rok delší, pokud jim není poskytnuto řádné poučení, spotřebitelé tedy nemohli být na svém právu odstoupit od smlouvy nijak zkráceni.
19. Závěrem žalobce vyslovuje svůj nesouhlas s vyvěšením svých osobních údajů a osobních údajů advokáta na celosvětovou komunikační síť internet Nejvyšším správním soudem prostřednictvím webu Nejvyššího správního soudu a nesouhlas žalobce a jeho advokáta se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí krajského soudu ve věci na webu Nejvyššího správního soudu a dále se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci na webu Nejvyššího správního soudu.
20. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

21. S ohledem na skutečnost, že se žalobní body z velké části shodují s námitkami vznesenými žalobcem v průběhu kontroly, žalovaný odkazuje ve svém vyjádření především na obsah odůvodnění svého rozhodnutí, v němž vyložil, z jakého důvodu je shledává neopodstatněnými.
22. K tvrzením žalobce, že nikdy neobchodoval se spotřebiteli, žalovaný odkazuje na str. 9 až

10 napadeného rozhodnutí, kde vyvrací tvrzení žalobce, že se touto námitkou nikdy předtím nezabýval. Žalovaný zde uvedl, že z obchodních podmínek žalobce ani z jiného obsahu předmětných internetových stránek nijak nevyplývá, že by nabízené výrobky nemohla koupit osoba v postavení spotřebitele, resp. že by tyto výrobky žalobce prodával pouze podnikatelským subjektům.

23. K druhému bodu žaloby, ve kterém žalobce obhájí tvrzení, že v hořáku, který byl předmětem kontroly, lze spalovat i vyjetý motorový olej, žalovaný uvádí, že jak žalovaný, tak prvostupňový orgán dostatečně rozebraly příslušnou právní úpravu, z níž je zřejmé, že spalování vyjetých motorových olejů může být povoleno pouze ve velkých stacionárních zdrojích o celkovém jmenovitém tepelném příkonu od 0,3 MW výše, na čemž žalovaný s odkazem na příslušná ustanovení právní úpravy trvá.
24. K dalšímu bodu žaloby, ve kterém žalobce tvrdí, že se nedopustil nekalé obchodní praktiky sdělením nepravdivých informací spotřebiteli, žalovaný uvádí mimo jiné následující. Skutečnost, že soukromoprávní úprava určitým způsobem chrání spotřebitele před nezákonným postupem prodejce, nemůže nic změnit na odpovědnosti žalobce za porušení povinností upravených v ZoOS. Žalovaný tak s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí trvá na tom, že v daném případě byla naplněna skutková podstata přestupku ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) ZoOS.
25. K obhajobě žalobce, že spotřebitele řádně informoval o právech z vadného plnění, žalovaný uvádí, že prodloužení lhůty k vyřízení reklamace je možné, ovšem v předmětné věci k němu nedošlo. Lhůtu lze totiž prodloužit pouze dohodou stran, nikoli pouhým zakotvením odlišné délky lhůty v obchodních podmínkách prodejce. Žalovaný je proto názoru, že konstatování o maximální lhůtě 60 dnů pro vyřízení reklamace v reklamačním řádu nelze považovat za účinné ujednání o prodloužení lhůty v souladu s § 19 odst. 3 ZoOS.
26. K výtce, která se týká snížení trestu pro nedůvodné průtahy, uvádí žalovaný následující. Zákonodárce určitým způsobem reflektuje skutečnost, že se potřeba sankční reakce na protiprávní jednání s uplynutím času snižuje. Za tímto účelem tedy v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), upravuje dobu, za jakou se spáchání přestupku promlčí. V daném případě byly přestupky spočívající v porušení ZoOS spáchány dne 23. 4. 2018 a přestupek spočívající v porušení kontrolního řádu dne 6. 6. 2018, resp. dne 21. 6. 2018. Po vyřízení všech opravných prostředků, včetně nařízení nového projednání věci u prvostupňového orgánu, bylo žalovaným vydáno konečné rozhodnutí dne 24. 4. 2020, tedy přibližně dva roky po spáchání přestupků. Žalovaný uvádí, že k průtahům v řízení došlo též ze strany žalobce, a konstatuje, že výše pokuty odpovídá závažnosti projednaného protiprávního jednání i s ohledem na dobu, která uplynula od jeho spáchání do konečného rozhodnutí věci.
27. Ve vztahu k námitkám týkajícím se nesnížení pokuty žalobnímu žalovaný připouští, že sice částečně přisvědčil třem námitkám žalobce v tom smyslu, že některé skutečnosti nelze zohlednit při úvahách o výši pokuty k tíži žalobce, zároveň však shledal, že tři okolnosti, které správní orgán opomněl uvést ve svém rozhodnutí, svědčí v neprospěch žalobce. Rozdílné posouzení těchto skutečností však nevedlo žalovaného k úpravě pokuty, jelikož odůvodnění prvostupňového orgánu obsahovalo v řadě hledisek spíše obecné úvahy. Žalovaný tak jeho úvahy spíše korigoval, případně doplnil o skutečnosti, které považoval za významné. Takové počínání je zcela v souladu s § 98 odst. 2 zákona o odpovědnosti za

přestupky. Žalovaný proto konstatuje, že se nemohl dopustit porušení zásady *reformatio in peius*, jelikož pokutu vyměřenou prvostupňovým orgánem nijak nezměnil, ani nezvýšil.

28. K zákazu dvojího přičítání odkazuje žalovaný zcela na argumentaci užitou v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
29. K obecným námitkám proti hodnocení všech zákonných kritérií pro výměru sankce žalovaný uvádí, že dle jeho názoru byla řádně zohledněna všechna relevantní hlediska pro určení výše pokuty.
30. V závěru svého vyjádření žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.

IV. Zjištění ze správního spisu

31. Dne 23. 4. 2018 byla u žalobce provedena kontrola, která spočívala v kontrolním nákupu a prověření obsahu zveřejněného na internetových stránkách provozovaných žalobcem. V rámci kontrolního nákupu byl inspektorem ČOI v roli spotřebitele zakoupen „X“ v prodejní ceně X Kč prostřednictvím objednávky z e-shopu žalobce. Na objednávku vedenou pod označením X byla dne 23. 4. 2018 vystavena faktura č. X
32. Proti kontrolním zjištěním, postupu inspektora ČOI ani kvalifikaci porušení podle ZoOS nebyly po doručení kontrolního protokolu žalobci podány námitky. Správní orgán proto vydal dne 26. 11. 2018 příkaz, proti kterému podal žalobce dne 4. 12. 2018 blanketní odpor.
33. Prvostupňový orgán následně vydal dne 5. 2. 2019 rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání čtyř přestupků podle ZoOS, byla mu uložena souhrnná pokuta 50 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Po přezkoumání prvostupňového rozhodnutí a předložených písemných materiálů dospěl žalovaný k závěru, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, proto jej zrušil a věc vrátil k novému projednání.
34. Prvostupňový orgán vydal dne 11. 11. 2019 nové rozhodnutí, kterým žalobce shledal vinným z přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) ZoOS, pro porušení § 4 odst. 4 v návaznosti na § 5 odst. 1 téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že užil nekalé obchodní praktiky. Při provedené kontrole internetových stránek www.jsenergo.cz, provozovaných jako internetových obchod, byla v rámci kontrolního nákupu inspektora v postavení spotřebitele uskutečněna kontrolní objednávka 1 ks výrobku shora uvedeného olejového hořáku. Při kontrolním nákupu bylo zjištěno, že žalobce na svých internetových stránkách v rámci nabídky zakoupeného hořáku uvedl věcně nesprávnou informaci, že: „Bez výrazných úprav lze spalovat rostlinné, minerální a živočišné oleje. Lze tedy velmi jednoduše bez pomocných přístrojů nebo úprav spalovat skoro cokoli včetně vyjetého motorového oleje.“ Tato informace je nepravdivá, jelikož upotřebený olej ze spalovacích motorů je veden jako nebezpečný odpad, tedy odpad ve smyslu Přílohy č. 1 Katalogu odpadů, na který se vztahují příslušné právní předpisy upravující nakládání s odpady. Uvedený výrobek dle určení jeho užití není stacionárním zdrojem určeným ke spalování odpadních olejů, ve kterém je tepelné zpracování odpadu povoleno podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší. Taková informace vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Svým jednáním proto žalobce porušil zákaz nekalých praktik ve smyslu § 4 odst. 1 v návaznosti na § 5 odst. 1 ZoOS.
35. Žalobce byl dále shledán vinným ze spáchání dalšího přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) ZoOS, pro porušení ustanovení § 4 odst. 4 v návaznosti na ustanovení § 5 odst. 1 téhož

zákona, kterého se měl dopustit tím, že užil nekalé obchodní praktiky. Kontrolou bylo zjištěno, že žalobce v sekci „Obchodní podmínky“ umístěné na internetových stránkách zveřejňuje věcně nesprávné údaje, a tedy nepravdivě informuje spotřebitele o jeho právu na odstoupení od smlouvy tím, že sděluje následující: *„Zákazník je oprávněn vrátit zboží a požadovat navrácení plné kupní ceny v případě, že bylo doručeno nesprávné zboží vinou společnosti. Jestliže bylo dodáno zboží odpovídající objednávce, je zákazník oprávněn toto zboží vrátit po dohodě s dodavatelem za následujících podmínek: Zboží, vrácené do 40 dnů od data fakturace storno 15% z ceny zboží. Zboží vrácené mezi 40 a 75 dnů od data fakturace storno 30% z ceny zboží. Zboží vrácené mezi 75 a 115 dnů od data fakturace storno 55% z ceny zboží. Zboží vrácené po více než 115 dnech od data fakturace storno 100% - nelze požadovat náhradu.“* Sdělení je v rozporu s § 1829 a § 1832 o. z., neboť dle § 1829 o. z. *„Spotřebitel má právo odstoupit od smlouvy ve lhůtě čtrnácti dnů. Lhůta podle věty první běží ode dne uzavření smlouvy a jde-li o kupní smlouvu, ode dne převzetí zboží.“* a dle § 1832 *„Odstoupí-li spotřebitel od smlouvy, vrátí mu podnikatel bez zbytečného odkladu, nejpozději do čtrnácti dnů od odstoupení od smlouvy, všechny peněžní prostředky včetně nákladů na dodání, které od něho na základě smlouvy přijal, stejným způsobem. Podnikatel vrátí spotřebiteli přijaté peněžení prostředky jiným způsobem jen tehdy, pokud s tím spotřebitel souhlasil a pokud mu tím nevzniknou další náklady.“* Takové sdělení vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Svým jednáním tedy žalobce porušil zákaz nekalých praktik ve smyslu § 4 odst. 1 v návaznosti na § 5 odst. 1 ZoOS.

36. Žalobce byl též shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) ZoOS, pro porušení § 13 téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že na svých internetových stránkách řádně neinformoval spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění, když v sekci „REKLAMAČNÍ PODMÍNKY, REKLAMACE A REKLAMAČNÍ ŘÁD“
 - a. žádným způsobem neinformoval o lhůtě, ve které je oprávněn uplatnit právo z vady, v souladu s § 2165 odst. 1 o. z., kdy *„Kupující je oprávněn uplatnit právo z vady, která se vyskytne u spotřebního zboží v době dvaceti čtyř měsíců od převzetí.“*; a neuvedl též údaje, o tom, kde lze reklamaci uplatnit;
 - b. nepravdivě informoval spotřebitele o lhůtě k vyřízení reklamace, když v sekci „REKLAMAČNÍ ŘÁD - bod 7“ uvedl *„Reklamace včetně odstranění vady musí být vyřízena bez zbytečného odkladu, nejpozději do 60 dnů ode dne uplatnění reklamace, pokud se prodávající s odběratelem nedohodne na delší lhůtu. V případě výměny zboží počíná běžet nová záruční lhůta. V případě, že dojde k výměně součásti věci, počíná běžet nová záruční doba na tuto součást. Proávající nemá nárok na vyrovnání nákladů za užívání věci ani za případné cenové rozdíly v hodnotě zboží.“*
37. Žalobce byl dále shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 24 odst. 7 písm. m) ZoOS, pro porušení § 14 odst. 1 téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že neposkytl jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem informaci o subjektu mimosoudního řešení sporů, který je pro daný typ nabízeného a prodáváného výrobku věcně příslušný, a tato informace nebyla spotřebiteli ani jiným způsobem předána.
38. Žalobce byl též shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu pro porušení § 10 odst. 2 téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že v termínu do 5 dnů ode dne seznámení s úředním záznamem, přijatým opatřením stanoveným v úředním záznamu Id. Kód 241805300405902 ze dne 30. 5. 2018, s nímž byl seznámen dne 31. 5. 2018, tzn. nejpozději do 5. 6. 2018, neposkytl orgánu dozoru potřebnou součinnost, když nezaslal požadované doklady, a to relevantní čitelnou kopii

nabývacího dokladu (nabývací faktury) za účelem zjištění původu zboží, průvodní dokumentaci, která je při prodeji součástí výrobku a písemné podklady opravňující nabízet výrobek s informací „*lze spalovat skoro cokoli včetně vyjetého motorového oleje*“, jak bylo uloženo v přijatém opatření podle § 10 odst. 2 v návaznosti na § 8 písm. c), f) kontrolního řádu; a dále v termínu do 5 dnů ode dne seznámení s Výzvou k součinnosti ze dne 12. 6. 2018 pod č. j. X, s níž byl seznámen dne 16. 6. 2018, tzn. nejpozději do 21. 6. 2018, neposkytl potřebnou součinnosti, když nezaslal požadované doklady, čímž znemožnil kontrolnímu orgánu dokončení kontroly.

39. Za spáchání výše zmíněných přestupků byla žalobci uložena úhrnná pokuta ve výši 50 000 Kč podle § 24 odst. 14 písm. d) ZoOS a paušální náhrada nákladů 1 000 Kč.
40. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce opět odvolal. Žalovaný rozhodnutí spolu s podklady a podaným odvoláním přezkoumal v plném rozsahu, přičemž při popisu skutkového děje vycházel z kontrolních zjištění získaných při kontrole provedené u žalobce dne 23. 4. 2018 obsažených v protokolu o kontrole ze dne 2. 7. 2018. Dospěl k závěru, že správní orgán učinil ve věci potřebná skutková zjištění a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci. Žalovaný se ztotožnil rovněž s uloženou pokutou. Rozhodnutím ze dne 24. 4. 2019 proto žalovaný rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

41. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
42. S argumentací žalobce obsaženou v úvodních žalobních bodech, ve kterých namítá, že se nemohl dopustit porušení ustanovení ZoOS, jelikož neobchoduje a nikdy neobchodoval se spotřebiteli ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) ZoOS nelze souhlasit. Žalobce též tvrdí, že s touto námitkou, vznesenou již v prvostupňovém řízení, se správní orgán ani žalovaný nevypořádali.
43. Z přiloženého spisového materiálu vyplývá, že tato námitka byla poprvé vznesena až v odvolání proti v pořadí druhému rozhodnutí inspektorátu ČOI ze dne 11. 11. 2019, č. j. X. Žalobce se těmito argumenty nebránil prostřednictvím námitek proti kontrolnímu zjištění, které vůbec nepodal, v odporu ani v prvním odvolání proti rozhodnutí inspektorátu ČOI ze dne 5. 2. 2019 č. j. X. Nelze tedy prvostupňovému správnímu orgánu vytýkat, že se těmito argumenty nezabýval.
44. Žalovaný na námitku obsahující tvrzení, že se žalobce nezaměřuje na spotřebitele, reagoval v napadeném rozhodnutí a zabýval se jí v odůvodnění svého rozhodnutí, kde mimo jiné konstatoval, že žalobce tuto námitku v prvostupňovém řízení nevznesl. Pro úplnost žalovaný uvedl, že žalobce tuto okolnost zmínil jen ve svém podání ze dne 6. 6. 2018, v němž reagoval na oznámení o zahájení kontroly. V prvním odvolání žalobce pouze uvedl, že nebyl jediný případ, kdy by si zákazník koupil hořák v e-shopu, což podle žalovaného

neznamená to samé. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že se žalovaný s námitkou řádně vypořádal, své argumenty opřel o skutečnosti v řízení zjištěné v souladu se zákonem a vše řádně odůvodnil. Námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí tedy nelze přisvědčit.

45. K samotné argumentaci žalobce, že jeho internetové stránky slouží pouze k vytváření nabídek pro podnikatele, soud uvádí, že dne 23. 4. 2018 byl proveden kontrolní nákup inspektorem ČOI v postavení spotřebitele. Z kopií obrazu webových stránek pořízených při kontrolním nákupu, z popisu kontrolního nákupu v protokolu o kontrole ze dne 2. 7. 2018 i předcházejících úředních sdělení vyplývá, že žalobní tvrzení žalobce neodpovídá skutečnosti. Od inspektora ČOI nebyl vyžadován žádný souhlas se vstupem na předmětnou internetovou stránku, nebyl mu nabídnut žádný individuální postup ani nebyla formálně přijata jeho nabídka k uzavření kupní smlouvy. Inspektor v postavení spotřebitele si objednal výrobek a následně obdržel fakturu k předmětnému zboží.
46. Žalobce ve svém podání ze dne 6. 6. 2018 mimo jiné uvedl, že *„Za celou dobu provozu nebyl jediný případ, že by zákazník koupil hořák samostatně v e-shopu“*. Z uvedeného tedy vyplývá, že po dobu provozu webových stránek bylo možné zakoupit zboží samostatně v postavení spotřebitele, ovšem dle tvrzení žalobce, nijak důkazně nepodloženého, se tak stát nikdy nemělo. Sám žalobce tedy připouští, že i přesto, že jeho úmyslem mohlo být obchodování pouze ve vztazích X, mohli na jeho stránkách nakupovat i zákazníci v postavení spotřebitele. Soud k výše uvedenému dodává toliko, že skutečnost, že se tak dít mohlo, považuje za prokázanou provedením kontrolního nákupu inspektorem ČOI v postavení spotřebitele, jehož průběh je řádně zaznamenán v protokolu o kontrole ze dne 2. 7. 2018. Tvrzení, že by žalobce obchodoval pouze s podnikateli neplyne ani z obchodních podmínek, ani z jiného obsahu předmětných internetových stránkách.
47. Je s podivem, že s touto základní obranou žalobce přišel poprvé až v odvolání proti rozhodnutí inspektorátu ČOI ze dne 11. 11. 2019. Nebrojil proti kontrolnímu zjištění obsaženému v protokolu o kontrole prostřednictvím námitek a zmíněnou argumentaci neužil ani jindy v průběhu správního řízení. Argumentaci týkající se dialogového okna, zamezujícího přístup na internetové stránky spotřebitelům, pak žalobce zmiňuje poprvé až v žalobě. Nelze tedy tvrdit, že by žalovaný tuto skutečnost považoval za nespornou, a nelze ani přisvědčit názoru žalobce, že by měl soud tuto skutečnost považovat za prokázanou. Příloha, obsahující dokumentaci dialogového okna, na kterou žalobce odkazuje ve své žalobě, soudu doručena nebyla. Žalobce tvrzení o dialogovém okně nepodložil žádnými důkazy, soud pro ně neshledal oporu ani v přiloženém spisovém materiálu, námitku proto považuje soud za účelovou.
48. S argumentací žalobce týkající se spalování vyjetého motorového oleje se soud také neztotožnil. Prvostupňový orgán řádně odůvodnil své rozhodnutí, když konstatoval, že žalobce spáchal přestupek ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) ZoOS tím, že na svých internetových stránkách uvedl, že: *„Bez výrazných úprav lze spalovat rostlinné, minerální a živočišné oleje. Lze tedy velmi jednoduše bez pomocných přístrojů nebo úprav spalovat skoro cokoli včetně vyjetého motorového oleje.“* Tímto sdělením podal spotřebiteli věcně nesprávnou informaci, která byla způsobila ovlivnit jeho rozhodnutí ohledně koupě, čímž porušil zákaz nekalých obchodních praktik.
49. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil zejména skutečností, že vyjeté motorové oleje patří dle přílohy č. 1 Katalogu odpadů mezi nebezpečný odpad. Ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, uvádí, že *„pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle*

tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.“ Dle § 28 písm. a) téhož zákona se odpadními oleji rozumí jakékoli oleje, které se staly nevhodnými k použití pro účely, pro které byly původně zamýšleny. Dle § 29 téhož zákona je původce, případně osoba oprávněná nakládat s těmito oleji, povinna zajistit jejich spalování, přičemž spalovat tento typ odpadů lze pouze za splnění podmínek stanovených v zákoně o ochraně ovzduší.

50. *Ustanovení § 16 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší uvádí, že „odpad podle jiného právního předpisu, s výjimkou odpadu uvedeného v prováděcím právním předpisu, může být tepelně zpracován jen ve stacionárním zdroji, ve kterém je tepelné zpracování odpadu povoleno podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. d). Tepelné zpracování odpadu je možné pouze pod dohledem osoby autorizované podle ustanovení § 32 odst. 1 písm. c).“ Dle přílohy č. 2 tohoto zákona nemůže být povoleno spalování tohoto typu odpadů ve stacionárním zdroji o tepelném příkonu do 0,3 MW. Povolit spalování vyjetého motorového oleje v hořáku o příkonu 14-24 KW tak není za současné právní úpravy možné.*
51. *Žalobce v tomto případě zcela chybně interpretoval výše citovanou právní úpravu jako výjimku ze zákona v tom smyslu, že je možné spalovat vyjetý motorový olej, jelikož spadá do Katalogu odpadů. Katalog odpadů však neslouží jako výjimka z výše citovaného ustanovení. Jedná se o seznam sloužící k rozřazení různých druhů odpadů do skupin, na který navazuje další právní úprava upravující jejich možné využití.*
52. *K komentáře k zákonu o ochraně ovzduší uvádí, že „Tepelné zpracování odpadu je možné pouze pod dohledem osoby autorizované pro dohled nad tepelným zpracováním odpadu podle § 32 odst. 1 písm. c). A contrario, v ostatních zdrojích znečišťování ovzduší a v otevřených ohništích je spalování odpadu zakázáno. Při posuzování, zda daný materiál je či není odpadem, je třeba vycházet striktně z OdpZ. S ohledem na definici paliva není logicky možné odpad považovat za palivo, protože odpad nemá výrobce, ale svého původce. Palivem pak může být palivo vyrobené z odpadu, nicméně je-li toto palivo současně odpadem, může být využito jako palivo, pokud budou současně splněny podmínky pro nakládání s odpadem dle OdpZ a podmínky stanovené OchOvzd pro tepelné zpracování odpadu.“ (srov. MORÁVEK, Jiří, TOMÁŠKOVÁ, Veronika, BERNARD, Michal, VÍCHA, Ondřej. § 16 [Povinnosti osob]. In: MORÁVEK, Jiří, TOMÁŠKOVÁ, Veronika, BERNARD, Michal, VÍCHA, Ondřej. Zákon o ochraně ovzduší. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013, s. 188).*
53. *Na tom, zda je odpad upraven tak, aby bylo možno jej následně využít jako palivo, nemění nic fakt, že s tímto odpadem (palivem z odpadu) je potřeba zacházet jako s odpadem a využívat jej v zařízeních k tomu určených. Žalovaný tak zcela správně konstatoval, že spalování vyjetého motorového oleje bez dalšího je zakázané. Správně též kvalifikoval jednání žalobce jako přestupek, kterým byl porušen zákaz nekalých obchodních praktik.*
54. *Žalobcem zveřejněná informace „Bez výrazných úprav lze spalovat rostlinné, minerální a živočišné oleje. Lze tedy velmi jednoduše bez pomocných přístrojů nebo úprav spalovat skoro cokoli včetně vyjetého motorového oleje.“, která je, jak vyplývá z výše uvedené argumentace, věcně nesprávná, je způsobilá ovlivnit spotřebitele v rozhodování ohledně koupě, které by bez takto podané informace neučinil. Spotřebitel totiž předpokládá, že na základě informace uvedené prodejcem bude možné, aby bez dalšího spaloval vyjetý motorový olej v předmětném hořáku. Zjištění této informace tak může sloužit jako motivace ke koupi předmětného hořáku. Nad rámec lze konstatovat, že v případě, že si spotřebitel danou informaci neověří a bude tímto způsobem spalovat odpad spadající do*

Katalogu odpadů, vystavuje se veřejnoprávní sankci ze strany orgánů ochrany ovzduší. Správní orgány proto zcela správně kvalifikovaly jednání žalobce jako přestupek ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) ZoOS.

55. S argumentací žalobce týkající se nesprávného podání informace o právu spotřebitele na odstoupení do smlouvy se též nelze ztotožnit. Nelze přisvědčit jeho tvrzení, že pokud byl spotřebitel mylně informován o právu na odstoupení od smlouvy, nejedná se o nekalou obchodní praktiku, jelikož se užije § 1829 odst. 2 o. z., které tento negativní zásah určitým způsobem kompenzuje.
56. Soud se přiklání k argumentaci žalovaného, že soukromoprávní institut, který slouží k ochraně spotřebitele, nelze užít jako obranu proti veřejnoprávní sankci za spáchání přestupku. Význam § 1829 odst. 2 o. z. spočívá v posílení pozice spotřebitele v případě, že prodejce nesplní některou ze svých zákonných povinností. Zmíněné ustanovení tak slouží výhradně spotřebiteli. Skutečnost, že je spotřebiteli určitým způsobem prodloužena lhůta k uplatnění jeho práv neznamená, že je prodejce, v daném případě žalobce, zbaven svých povinností stanovených veřejnoprávními předpisy na úseku ochrany spotřebitele.
57. Dle § 5 odst. 1 ZoOS se *„obchodní praktika považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.“* Přičemž dle § 2 odst. 1 písm. r) se rozhodnutím ohledně koupě rozumí *„rozhodnutí spotřebitele o tom, zda, jak a za jakých podmínek výrobek nebo službu koupí, zda za ně zaplatí najednou nebo částečně, zda si je ponechá nebo neponechá nebo zda ve vztahu k nim uplatní právo vyplývající ze smlouvy, ať již se spotřebitel rozhodne jednat nebo zdržet se jednání.“*
58. Nelze se tedy souhlasit s žalobní argumentací, že *„Jestliže totiž žalobce nesprávně informoval spotřebitele o tom, že mají méně výhodné právo odstoupit od smlouvy, než jaké skutečně mají podle občanského zákoníku, nemohlo to spotřebitele žádným způsobem pozitivně motivovat k tomu, aby si zakoupil hořák právě na webu www.jsenergo.cz.“* Žalobce nesprávně dovodil, že rozhodnutím ohledně koupě ve smyslu § 5 odst. 1 ZoOS se rozumí pouze úvaha spotřebitele, zda si výrobek zakoupí, či nikoli. S odkazem na výše citovanou právní úpravu soud konstatuje, že je tato úvaha mylná.
59. Žalobce mimo jiné sám v žalobě připouští, že *„formálně mohlo dojít k naplnění skutkové podstaty“* tím, že *„žalobce zveřejňoval na webu méně výhodné podmínky odstoupení od smlouvy“*. Přičemž dále tvrdí, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, jelikož spotřebiteli dle jeho názoru nemohla vzniknout žádná újma. Žalovaný ve svém vyjádření ovšem správně konstatuje, že zmíněný přestupek není deliktem poruchovým, ale ohrožovacím.
60. Skutková podstata přestupku je tak, jak ostatně správně konstatuje i správní orgán, naplněna již skutečností, že žalobce na svých internetových stránkách v sekci „Vrácení zboží“ uvádí následující informaci: *„Zákazník je oprávněn vrátit zboží a požadovat navrácení plné kupní ceny v případě, že bylo doručeno nesprávné zboží vinou společnosti. Jestliže bylo dodáno zboží odpovídající objednávce, je zákazník oprávněn toto zboží vrátit po dohodě s dodavatelem za následujících podmínek: Zboží, vrácené do 40 dnů od data fakturace storno 15% z ceny zboží. Zboží vrácené mezi 40 a 75 dny od data fakturace storno 30% z ceny zboží. Zboží vrácené mezi 75 a 115 dny od data fakturace storno 55% z ceny zboží. Zboží vrácené po více než 115 dnech od data fakturace storno 100% - nelze požadovat náhradu.“* Spotřebiteli je podána věcně nesprávná informace, která jej uvádí v omyl ohledně povahy závazku. Spotřebitel se na základě výše uvedených informací může domnívat, že nemá právo na odstoupení od smlouvy ve smyslu § 1829 o. z., a že jediným způsobem, jak vrátit zboží

prodejci, je následovat výše zmíněné pokyny. Může tedy předpokládat, že zakoupený výrobek nelze prodejci bezplatně vrátit, pokud odpovídal objednavce. Výše zmíněná informace tedy může vést spotřebitele k rozhodnutí, že si výrobek ponechá a svého zákonného práva na odstoupení od smlouvy nevyužije. Materiální stránka přestupku je proto naplněna již samotným zveřejněním výše citované informace. Skutečnost, že spotřebiteli nakonec újma nevznikla, nemůže být u ohrožovacího přestupku okolností, která by jeho škodlivost vylučovala.

61. S argumentací žalobce týkající se nedodržení informační povinnosti podle § 13 ZoOS se soud také neztotožnil.
62. Dle § 19 odst. 3 ZoOS *„Prodávající nebo jím pověřený pracovník rozhodne o reklamaci ihned, ve složitých případech do tří pracovních dnů. Do této lhůty se nezapočítává doba přiměřená podle druhu výrobku či služby potřebná k odbornému posouzení vady. Reklamační vady musí být vyřízena bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne uplatnění reklamační, pokud se prodávající se spotřebitelem nedohodne na delší lhůtu.“*
63. Žalobce především tvrdí, že spotřebitele o jeho právu z vadného plnění informoval řádně, jelikož *„spotřebitel byl na webu řádně informován o tom, že lhůta k vyřízení reklamační je obecně 60 dnů, lze mít za to, že se spotřebitel s prodávajícím při uzavírání smlouvy dohodl na tom, že lhůta k vyřízení reklamační nebude obecných 30 dnů, ale že se prodlužuje na 60 dnů.“*
64. Žalovaný správně konstatuje, že informace o délce lhůty k vyřízení reklamační je zveřejněna v reklamačním řádu, na který je odkazováno v obchodních podmínkách. Dále poznamenává, že dle § 1753 o. z. je *„ustanovení obchodních podmínek, které druhá strana nemohla rozumně očekávat, neúčinné, nepřijala-li je tato strana výslovně; k opačnému ujednání se nepřihlíží. Zda se jedná o takové ustanovení, se posoudí nejen vzhledem k jeho obsahu, ale i ke způsobu jeho vyjádření.“* Komentář ŠVESTKA, Jiří, Jan DVOŘÁK, Josef FIALA aj. *Občanský zákoník: Komentář, Svazek V*, Wolters Kluwer, k citovanému ustanovení uvádí, že *„Překvapivost klauzule může vyplývat buď z jejího předmětu, nebo z jejího obsahu. Z hlediska předmětu bude překvapivá klauzule, která upravuje otázku, jež se běžně v daném typu smluv při daném typu transakcí neřeší: otázku zcela nesouvisející, nebo otázku sice související, ale obvykle neřešenou.“*
65. Prodloužení lhůty k vyřízení reklamační mezi překvapivá ustanovení upravená v obchodních podmínkách zařadit lze. K tomuto názoru dospěla i komentářová literatura (srov. VÍTOVÁ, Blanka. *Zákon o ochraně spotřebitele: Komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2021-2-17]. ASPI ID KO634_1992CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.) s odkazem na stanovisko ČOI ze dne 20. 5. 2013, sp. zn. ČOI 58490/O100-OP/521. Ta ve vztahu k § 19 odst. 3 ZoOS konstatuje, že prodejce, který *„... na svém internetovém obchodu umístil formulář pro uplatnění reklamační a dále v obchodních podmínkách uvedl, že když bude potřeba vadný výrobek odeslat do servisu, může dojít k prodloužení této lhůty. Toto oznámení společně s větou "s tímto spotřebitel výslovně souhlasí" pak byla uvedena rovněž na formuláři k uplatnění reklamační, který spotřebitel musel vytisknout, podepsat a zaslat společně s vadným výrobkem. Když odhlédneme od faktu, že už samotná povinnost vytisknout právě tento formulář a zaslat jej podnikateli je v rozporu se zákonem (podobně jako povinnost zaslat kopii dokladu o zakoupení), je toto jednání podnikatele v rozporu s § 13, protože spotřebitele mylně informuje o jeho údajných povinnostech při uplatnění práva z vadného plnění a zároveň jej "nenásilně" nutí, aby formulář s uvedeným "ujednáním" podepsal. Navíc se tím podnikatel může dopustit i klamavého konání dle § 5 odst. 2 písm. b).“*. Též Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11. 11. 2013 sp. zn. I. ÚS 3512/11, k dané problematice konstatoval: *„Je třeba zdůraznit, že obchodní podmínky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních*

smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složité formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavatel učiní, nepočíná si v právním vztahu poctivě a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu.“

66. Žalobce zcela chybně dovodil, že podmínky reklamačního řádu byly výše zmíněným způsobem včleněny do smlouvy uzavírané spotřebitelem, čímž byla dle jeho názoru ujednána změna délky lhůty k rozhodnutí o reklamaci. Nelze dovodit, že jednostranným informováním o délce lhůty k vyřízení reklamace došlo k platnému ujednání ve smyslu § 19 odst. 3 ZoOS. K takovému ujednání, jak vyplývá z výše uvedeného, je nutné postupovat v souladu s § 1753 o. z. v návaznosti na § 1731 o. z. a násl., v tomto případě tedy výslovným ujednáním mezi spotřebitelem a prodejcem.
67. Soud na závěr poznamenává, že i za situace, že by byla dohoda o prodloužení lhůty k vyřízení reklamace platně uzavřena, nesplnil žalobce svou informační povinnost ve smyslu § 13 ZoOS, jelikož neinformoval řádně o skutečném rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění. Toto porušení dokládá již protokol o kontrole, jednání bylo správně kvalifikováno jako přestupek ve smyslu § 24 odst. 7 písm. l) ZoOS.
68. Žalobce svou další žalobní argumentaci týkající se výměry sankce opírá o tvrzení, že správní orgány měly snížit pokutu s ohledem na značnou délku řízení. Do jisté míry se lze obecně ztotožnit s názorem, že v některých případech se snižuje potřeba trestněprávní reakce s ohledem na plynutí času. Příkladem může být i situace popsaná usnesením Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 2007, sp. zn. 3 Tdo 748/2007, kterým argumentuje žalobce, jelikož v tomto případě průtahy v řízení způsobují, s ohledem na délku trvání vazby, citelný zásah do práva na osobní svobodu.
69. V žalobcově případě však trestněprávní judikaturou nelze plně argumentovat, neboť její závěry byly učiněny v souvislosti s instituty vazby a odnětí svobody, které představují nejzávažnější zásah do práva na osobní svobodu. O kolizi práva na osobní svobodu a povinnost orgánu veřejné moci případ projednat se ale v předmětné věci nejedná.
70. Zákonodárce na případnou nečinnost orgánu veřejné moci v oblasti správního trestání pamatuje a zohledňuje je hned v několika institutech. Jedním z nich je zakotvení institutu ochrany před nečinností dle § 80 a násl. správního řádu, potažmo správní žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s., které žalobcem využity nebyly. Dále, jak ostatně správně konstatuje i žalovaný, zakotvení institutu promlčení do § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky, reflektuje skutečnost, že s uplynutím určité doby se snižuje potřeba správněprávního trestání. Takové průtahy v řízení, které by měly za následek překročení promlčecí doby, žalobce netvrdí a ani soud v tomto směru nezákonnost rozhodnutí neshledal. Soud má za to, že průběh správního řízení nevybočil z obvyklého průběhu správního řízení v obdobných věcech způsobem, který musel nutně vést ke snížení uložené úhrnné pokuty 50 000 Kč dle § 24 odst. 14 písm. d) ZoOS, dle něhož činí horní hranice pokuty až 5 000 000 Kč.
71. Nad rámec výše uvedeného lze poukázat na to, že k délce řízení přispěly i průtahy ze strany žalobce. Neposkytnutím součinnosti během probíhající kontroly a neposkytnutím požadovaných listin bylo řízení prodlouženo téměř o dva měsíce. Žalobce dále ve svém blanketním odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl, že důvody odvolání doplní ve lhůtě jednoho měsíce, přičemž tyto doplnil až téměř po dvou měsících a po předchozí

výzvě správního orgánu. Druhé blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce doplnil též k výzvě správního orgánu až po dvou měsících od jeho doručení. Námitky tedy nejsou opodstatněné.

72. Žalobce dále nesouhlasí s postupem žalovaného, který částečně přisvědčil námitkám žalobce, současně ale nesnížil výši pokuty, podle žalobce tím porušil zákaz *reformatio in peius*. Žalovaný ve svém vyjádření uznává, že nepřisvědčil třem okolnostem, které dle správního orgánu zvyšují závažnost posuzovaných přestupků. Uvádí však, že správní orgán nevzal v potaz tři jiné okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, které nebyly v prvostupňovém rozhodnutí zohledněny. Zároveň dodává, že okolnosti, kterým nepřisvědčil, byly obecné povahy, kdežto okolnosti, které byly opomenuty, byly významné.
73. Zákaz *reformatio in peius* je pro správní řízení zakotven v § 90 odst. 3 správního řádu, dle kterého „*Odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.*“ Pokud se žalovaný v daném případě neztotožnil s některými hledisky, které vzal při stanovení výše pokuty v úvahu správní orgán, a měl tyto okolnosti za obecné a nikterak významné, a na stranu druhou zjistil okolnosti jiné, které bylo třeba promítnout do výše pokuty v neprospěch žalobce, a výrok o pokutě nezměnil, nýbrž rozhodnutí jako celek potvrdil, postupoval v souladu s § 90 odst. 3 správního řádu a zákaz změny rozhodnutí v neprospěch žalobce neporušil.
74. Žalobce dále namítá, že správní orgány porušily zákaz dvojího přičítání tím, že mu kladly k tíži skutečnosti, které jsou znakem skutkové podstaty daného přestupku.
75. Nejvyšší správní soud vyložil v rozsudku ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011 – 105, že zásadu zákazu dvojího přičítání je třeba chápat tak „*že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009-101, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 22/2009-84, ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005-84, či ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005-68).*“
76. Při úvaze o výši trestu musí správní orgán vycházet mimo jiné z § 37 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky. Při určení druhu správního trestu musí zohlednit zejména povahu a závažnost přestupku a též přihlídnout k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem.
77. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, sp. zn. 7 As 43/2004, vyplývá, že „*druh a výměra trestu uloženého podle ustanovení § 12 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, musí odpovídat závažnosti přestupku, která vyplývá zejména ze všech v zákoně demonstrativně uvedených kritérií. Uloží-li proto správní orgán sankci, aniž přihlídkne ke způsobu spáchání přestupku, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, překročí tím zákonem stanovené meze správního uvážení, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nezákonné (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).*“
78. Žalobní body žalobce nemíří na konkrétní porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Žalobce neodkazuje na konkrétní znaky skutkové podstaty, které by mu byly přičítány jako přitěžující okolnost. Ve své argumentaci odkazuje toliko na určitou část prvostupňového rozhodnutí s tvrzením, že „*zákaz dvojího přičítání porušovala každá druhá*

úvaha správního orgánu“, přičemž tento názor nijak nekonkretizuje. Takovou žalobní argumentaci považuje soud za zcela obecnou, a to i ve vztahu k závěrům žalovaného. Soud připomíná, že žalovaný se s obdobnou námitkou vznesenou v odvolání vypořádal. Poměrně rozsáhle popsal teoretickou rovinu týkající se zásady zákazu dvojího přičítání a zabýval se též konkrétními body odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Proti těmto závěrům žalobce konkrétní výhrady neuplatňuje, soud tedy jen v obecné rovině odkazuje na argumentaci žalovaného, se kterou se ztotožnil.

79. Námitce žalobce, že správní orgány nehodnotily všechna zákonná kritéria důležitá pro výměru sankce ve vztahu ke všem projednávaným přestupkům a není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru o přiměřenosti pokuty ve výši 50 000 Kč, soud rovněž nepřisvědčil.
80. Dle názoru soudu není možné tvrdit, že by žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně neobjasnil úvahy, které jej vedly k uložení pokuty právě v takové výši, ve které o ní rozhodl. Žalovaný přezkoumal úvahy správního orgánu ve vztahu k jednotlivým přestupkům, hodnotil jejich povahu a závažnost, zabýval se jejich následky, formou zavinění. Hodnotil, zda k jejich spáchání došlo za zvláštních okolností, zmínil i současná opatření spojená s pandemií nemoci COVID-19, která na žalobce na rozdíl od jiných podnikatelů negativně nedopadají. Také se zabýval tím, zda byl žalobce v minulosti sankcionován za porušení ZoSO či kontrolního řádu. V duchu judikatury správních soudů hodnotil, zda uložená pokuta ve výši 50 000 Kč, tj. při spodní hranici – ve výši 1 % zákonné sazby dle § 24 odst. 14 písm. D) ZoOS, není likvidační. Výslovně uvedl, že zbývající zákonem o odpovědnosti za přestupky stanovená kritéria nejsou pro posuzování případ relevantní.
81. Žalobce na konkrétní úvahy správního orgánu, revidované žalovaným, reaguje pouze v obecné rovině, neuvádí, jaké veškeré konkrétní okolnosti v souvislosti s jednotlivými přestupky měly správní orgány v jeho věci při určení výše pokuty zohlednit. Blíže poukazuje jen na chybnou výchozí úvahu, že spotřebitelé byli poškozeni tím, že na webových stránkách nebyly správně uvedeny informace o právu odstoupit od smlouvy. I s touto námitkou se žalovaný řádně v napadeném rozhodnutí vypořádal, poukázal na to, že tato okolnost nebyla hodnocena správním orgánem ani jako polehčující ani přítěžující, a proti těmto závěrům žalobce žádné vlastní argumenty nestaví. Soud tedy uzavírá, že žalovaný se vypořádal s námitkami uvedenými v odvolání, výše pokuty byla řádně zdůvodněna.
82. Soud závěrem poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body, kterými by žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí. Soud na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.

VI. Závěr a náklady řízení

83. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
84. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce.
85. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
86. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud

proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 19. února 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu